

РЕШЕНИЕ

№ 3390

гр. София, 07.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 07.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **207** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2-4, вр. чл. 269о от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „А. М.-Р.-Д” с адрес за кореспонденция Г. С., пл. „Б, подадена чрез А. А. срещу Решение № ПИ-119 от 22.12.2010 г. на директора на ТД на Н. Г. С..

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено следното:

От събраните по делото доказателства се установява от фактическа страна, че в Агенция „Митници” е постъпило писмо на Главно митническо бюро в Б, У изх. № 8104/2-2007 по описа на Главно митническо бюро в Бекешчаба, У ведно с Молба за принудително събиране на публични задължения на „А. М.-Р.-Д”, представляващи мита и ДДС, заведена под вх. № BG-HU-2/24.03.2008 г. Към молбата е приложено следното изпълнително основание – Решение № 5230047A001651 от 10.04.2007 г. на Главно митническо бюро в Бекешчаба и два броя обратни разписки за удостоверяване на съобщаването му на „А. М.-Р.-Д” и предприетите действия по изпълнението му. В съпроводителното писмо се съобщава, че българският превозвач „А. М.-Р.-Д” посредством ТИР карнет е внесъл стоки на територията на Общността в нарушение на

действащите правила. Решение № 5230047A001651 от 10.04.2007 г. е връчено, не е обжалвано, влязло е в сила и подлежи на изпълнение. От страна на българския превозвач не е постъпило плащане. Вследствие на натрупаната лихва за просрочие, сумата, която следва да бъде събрана, възлиза на 1 712 265 унгарски форинта (= 6 660,94 евро). В писмото е посочено, че задължението се погасява по давност на 19.09.2012 г. Изпращащият орган не възразява да бъде извършено разсрочено плащане, без да е необходимо допълнително съгласуване от унгарска страна.

По повод постъпилата молба за принудително събиране на публични задължения вх. № BG-HU-2/24.03.2008 г. е образувано изпълнително дело № 10195/2008 г. по описа на ТД на Н. Г. С. срещу „А. М.-Р.-Д“. С цел обезпечаване на публичните вземания и последващи действия по принудително изпълнение, органът по принудителното изпълнение с Постановление № 10195/2008/000031/11.12.2010 г. е наложил заповед върху движима вещ, собственост на „А. М.-Р.-Д“ - товарно ремарке Фелдбиндер Еут 36.3, специално ПС, цвят бял, рег. № Е, № на ремарке W, дата на производство 20.03.1997 г., със застрахователна стойност към 09.12.2010 г. 20 000.00 лв.

„А. М.-Р.-Д“ е обжалвал постановлението за налагане на обезпечителни мерки по административен ред. Основният му довод е, че не бил уведомен за Решение № 5230047A001651 от 10.04.2007 г. на Главно митническо бюро в Бекешчаба, същото не е влязло в сила и не подлежи на принудително изпълнение.

С процесното Решение № ПИ-119 от 22.12.2010 г. на директора на ТД на Н. Г. С. жалбата на „А. М.-Р.-Д“ срещу постановлението за налагане на обезпечителни мерки е оставена без уважение. Горестоящият административен орган се позовава на чл. 7, параграф 2, б. „б“ от Директива 2008/55/ЕО на Съвета относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки и на чл. 7, параграф 2, б. „б“ от отменената Директива 76/308/ЕИО на Съвета (действала към датата на издаване на Решение № 5230047A001651 от 10.04.2007 г. на Главно митническо бюро в Бекешчаба), както и на чл. 269з, ал. 3 от ДОПК и въз основа на цитираните разпоредби счита, че запитващият орган е приложил в държавата-членка по местонахождение съответните възможни процедури за събиране въз основа на документа, удостоверяващ вземането, и предприетите мерки не са довели до пълното събиране на вземането. В тази връзка директорът на ТД на Н. Г. С. подчертава, че в съпроводителното писмо на Главно митническо бюро в Бекешчаба се съдържат данни, че изпълнителното основание е съобщено на български превозвач, не е обжалвано и е влязло в сила. Връчването е от компетентността на съответната държава-членка и публичният изпълнител, а след това и директорът на ТД на Н. Г. С. в качеството му на горестоящ орган не могат да осъществяват контрол за законосъобразност на извършените действия по връчване на изпълнителното основание и на предприетите впоследствие действия по принудително изпълнение.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът направи следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 197, ал. 2 от ДОПК и в предписаната от закона писмена форма. Не са налице сочените в жалбата съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон при

издаването му.

По силата на чл. 269а, ал. 1 от ДОПК събирането на определена категория публични вземания е включено в обхвата на осъществяваната взаимна помощ с компетентните органи на държавите-членки на Европейския съюз. Процесните публични вземания са такива по чл. 269а, ал. 1, т. 3 и 4 от ДОПК и следователно подлежат на събиране по линия на взаимната помощ с компетентните органи на държавите-членки на Европейския съюз.

За целите на процедурата по взаимна помощ с държавите-членки на ЕС, при събиране на публични вземания, в § 1, т. 18 и т. 19 от ДР на ДОПК (в сила от 01.01.2007 г.) са дефинирани понятията „запитващ орган” и „запитан орган”. Съгласно легалните дефиниции „запитващ орган” по смисъла на дял четвърти, глава двадесет и седма „а” е компетентният орган на държава-членка на Европейския съюз, който изпраща молба за взаимна помощ при събиране на вземане по чл. 269а, ал. 1, а „запитан орган” е компетентният орган на държава-членка на Европейския съюз, който получава молба за взаимна помощ при събиране на вземане по чл. 269а, ал.1 ДОПК. В случая запитващ орган е компетентният орган на Република У, а запитан орган е компетентният орган на Република Б.

Съгласно чл. 269з, ал. 1 от ДОПК, молбата за събиране на вземане се отнася до принудителното изпълнение на вземане по чл. 269а, ал. 1, за което има изпълнително основание. Когато изпълнителното основание е издадено за няколко вземания към един длъжник, за целите на взаимната помощ тези вземания се считат за едно. Съгласно чл. 269з, ал. 2 от ДОПК, изпълнителното основание, издадено в друга държава-членка, се смята за изпълнително основание по този кодекс. чл. 269з, ал. 3 от ДОПК, молба за събиране на вземане се изготвя само когато вземането и/или изпълнителното основание не се обжалват и процедурата по принудително изпълнение на територията на държавата на запитващия орган не може да доведе до пълното събиране на вземането. Към молбата се прилага и декларация, удостоверяваща изпълнението на тези условия. В случая към молбата е приложено съответното изпълнително основание - Решение № 5230047A001651 от 10.04.2007 г. на Главно митническо бюро в Бекешчаба. В съпроводителното писмо е декларирано, че посоченото писмо е съобщено на българския превозвач, не е обжалвано и е влязло в сила. Следователно са изпълнени изискванията на чл. 269з от ДОПК.

Съгласно чл. 269б, ал. 6 от ДОПК молбите за взаимна помощ и приложенията към тях се придружават от превод на официалния език или на един от официалните езици на държавата на запитания орган, освен ако този орган освободи запитващия орган от задължението за превод. В случая е изпълнено и това изискване, видно от представените по делото преводи.

При съответствие на молбата за взаимна помощ на изискванията за форма и съдържание и при наличие на публично вземане от кръга на изрично посочените в чл. 269а, ал. 1 от ДОПК, чието съществуване се удостоверява с валидно изпълнително основание, българските компетентни органи са длъжни да предприемат съответните действия по осъществяване на взаимна помощ. В чл. 269б, ал. 14 от ДОПК е предвидено изключение, съгласно което запитаният орган не е длъжен да окаже взаимна помощ, ако към момента на изпращане на първоначалната молба е изтекъл 5-годишен срок от датата на издаване на изпълнителното основание. В случай на обжалване на вземането или на изпълнителното основание този срок започва да тече от датата на влизането му с сила. По делото не са налични данни за изтичане на така

регламентирания срок, следователно не е налице изключение от задължението на запитания орган за осъществяване на взаимна помощ. Предвид това, че молбата е за събиране на публично вземане, то приложима е разпоредбата на чл. 269а, ал. 3 от ДОПК, съгласно която действията по обезпечаване и събиране на публичните вземания по ал. 1 при осъществяване на взаимна помощ се извършват от публични изпълнители при условията и по реда на този кодекс, без да е необходимо изрично оправомощаване, както се твърди неоснователно от процесуалния представител на жалбоподателя. Българските компетентни органи са обвързани от декларираните от изпращащия орган факти и обстоятелства относно съобщаването на изпълнителното основание и влизането му в сила. За тях не съществува задължение да извършват проверка на декларираните факти и обстоятелства, в това число относно надлежното връчване на изпълнителното основание.

По отношение на допълнително изложените доводи за нищожност на всички актове на органа по изпълнение – в случая публичния изпълнител, предхождащи издаването на процесното постановление, съдът не следва да ги обсъжда, предвид недопустимостта на косвения съдебен контрол по отношение на административни актове, които не са предмет на оспорване в съдебното производство.

По изложените съображения съдът не намира основания за отмяна на процесното решение и на потвърденото с него постановление. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. последно, вр. чл. 144, ал. 2 от ДОПК, Административен съд С.-Г., I отд., 17-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „А. М.-Р.-Д” с адрес за кореспонденция Г. С., пл. „Б”, подадена чрез А. А. срещу Решение № ПИ-119 от 22.12.2010 г. на директора на ТД на Н. Г. С..

На основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК решението не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: